

ਫੁਲ ਬੈਚ

ਐਸ ਐਸ ਦੁਲਟ, ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕੇ ਐਲ ਗੋਸਾਈਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

SEWA RAM ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1951 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 206

ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ (1956 ਦਾ X X X) -ਸੈਕਸ਼ਨ 14-ਇਕ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਔਰਤ ਵਾਰਸ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਕਿ ਅਲਹਿਦਗੀ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-ਕੀ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਲਟਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਕੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ-ਅਵੈਧ ਗੇਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਤੋਹਫ਼ੇ-ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ।

ਪੂਰੀ ਬੈਚ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ - ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਨੇ ਇੱਕ ਵਰਗ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖੇ-ਵੱਖਰੇਪਣ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਲਟਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਸਟਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਵੀ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਪੂਰਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਹ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਅਜਿਹੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗਤਾ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਲਈ ਐਕਟ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਵੇਚਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ।

ਬਹੁਮਤ (ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਗੋਸਾਈਂ, ਜੇ. ਜੇ., ਦੁਲਟ. ਜੇ., ਕੰਟਰਾ) ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਤੋਹਫ਼ਾ, ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਅਤੇ ਉਲਟਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਰਹੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਹੇਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਉਸ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੀ

ਯਸ਼ਪਾਲ ਅਨੁਵਾਦਕ

ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ' ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹੇ ਅਵੈਧ ਤੋਹਫੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਤੋਹਫੇ ਵਾਲੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਬਜ਼ਾ ਦਾਨੀ ਕੋਲ ਹੀ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਹ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ' ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ। ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ. ਅਜਿਹਾ ਤੋਹਫਾ ਦਾਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ' ਤੇ ਆਖਰੀ ਪੂਰਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਉਲਟਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੁਲਟ, ਜੇ.- ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਔਰਤ ਮਾਲਕ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਮਾਲਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਇੱਕ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਅਵੈਧ ਤੋਹਫਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਤੋਹਫੇ ਵਾਲੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਰਚਨਾਤਮਕ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ' ਤੇ ਉਹ ਇਸਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਤੋਹਫੇ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮਿਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਤੋਹਫੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਵੈਧ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਤੋਹਫੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਤੋਹਫਾ ਹਿੰਦੂ ਮਾਦਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਰਹੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਤੋਹਫਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਤੋਹਫਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਲਟਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਉਸ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ' ਤੇ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਕੁਦਰਤੀ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਉਸਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਮਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਮਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਤੋਹਫੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਤੋਹਫੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਲਈ ਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਸ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਲਟਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਇਪਚੈਬਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਦਾਨ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਵੈਧ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਗੋਦ ਲਏ

ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਪਰ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸੰਪਤੀ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਹਿੱਤ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦਾਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਟਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਉਲਟ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

5 ਅਗਸਤ 1959 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਗੋਸਾਈਂ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਵੱਲੋਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਕੇਸ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਦੁਲਟ, ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਗੋਸਾਈਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 25 ਮਈ, 1960 ਨੂੰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅੰਤਿਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਦਾਸ ਸਹਿਗਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਕਰਨਾਲ, ਦੀ 4 ਜੁਲਾਈ, 1951 ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬੇਗਾਨਗੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 1 ਤੋਂ 9 ਮੁਦਈ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਗੇ।

ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ, ਜੀ.ਸੀ. ਮਿੱਤਲ, ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ:

ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਐਲ ਡੀ ਆਰ ਮਨਚੰਦਾ, ਰੂਪ ਚੰਦ।

ਜੱਜਮੈਂਟ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਸਵਾਲ, ਜੇ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ (ਨੰਬਰ 30) 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਹਿੰਦੂ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਰਿਵਰਤਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ—

"ਕੀ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਜੇ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੁਆਰਾ, ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ, ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਜਾਂ ਆਖਰੀ ਹਿੰਦੂ ਪੁਰਸ਼-ਧਾਰਕ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂ (ਰਿਵਰਸਨਰ) ਹਨ। ਇੱਕ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਵਾਰਸ, ਜਿਸ ਨੇ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਰੱਖੀ ਸੀ?"

ਇਹ ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਕੇਸ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹੈ, ਰੈਗੂਲਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 206 ਆਫ 1951। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਆਖਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਧਾਰਕ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਮਨੀ ਅਤੇ ਮੰਗਲਾਨ ਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਛੱਡ ਗਿਆ। ਜਾਮਨੀ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ, ਉਹ ਵਿਧਵਾ ਮੰਗਲਾਨ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ, ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਪੁੱਤਰੀ ਰਾਜੇ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। 10 ਨਵੰਬਰ, 1943 ਅਤੇ ਸਤੰਬਰ, 6, 1946 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਸਨੇ ਜਾਇਦਾਦ, ਦੋ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ

ਕੀਤੇ। ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਮੁਦਈ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ ' ਤੇ ਤਿੰਨ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਇਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਲਈ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹੀ ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਲੋੜ ਦੇ ਸਨ। ਰਾਜੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਇਕ ਔਰਤ ਦੀ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਰੱਖਣ ਦੇ ਆਧਾਰ ' ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ 9 ਨਵੰਬਰ, 1948 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਦੋ ਵਿਕਰੀ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਪਰ ਲੋੜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਪੀਲ ' ਤੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋ ਵਿਕਰੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਹਨ ਪਰ ਨਹੀਂ। ਲੋੜ ਲਈ. ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ' ਤੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ ਪਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਵਾਲ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਮੁਦਈ ਦੇ ਤੌਰ ' ਤੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ।

ਦੂਸਰਾ ਕੇਸ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕਿਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, 1951 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 214 (ਪੀ) ਹੈ। ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ ' ਤੇ ਉਸਦੀ ਵਿਧਵਾ ਕਿਸ਼ਨੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ। . 26-1949, (11-5-2006 ਬਿ.) ਨੂੰ ਕਿਸ਼ਨੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨਿਹਾਲ ਕੌਰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਮੁਦਈ ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪੰਜਵੀਂ ਡਿਗਰੀ ਜਮਾਂਦਰੂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ' ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ਼ਨੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜੱਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬਦਲਵੇਂ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਸੂਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ' ਤੇ ਕਸਟਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ।

ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਮੁਦਈ ਲਈ ਗੈਰ-ਜੱਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਆਖਰੀ ਪੁਰਸ਼-ਧਾਰਕ ਦੀ ਧੀ, ਨਿਹਾਲ ਕੌਰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਵਾਰਸ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਇਦਾਦ ਦੂਸਰੀ ਅਪੀਲ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਮੁਦਈ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਪੂਰੇ ਉੱਤਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਜੇ ਕਿ 17 ਜੂਨ, 1956 ਹੈ, ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਅਤੇ ਸੈਟਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਾਇਦਾਦ ਉੱਤੇ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੀ ਸੀਮਤ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੁਝ ਆਧਾਰਾਂ ' ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗਤਾ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾ

ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਲਹਿਦਗੀ ਆਈਲਰਨ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਉਲਟਾ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਹੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ' ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ' ਤੇ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀਮਤ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸੀ, ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਾਰੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਜਾਂ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਐਕਟ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਰੁਤਬੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ' ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਗਲਾ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਾਬੰਦੀ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਣ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਧੀਰਜਕੁੰਵਰ ਬਨਾਮ ਲਕਸ਼ਣਸਿੰਘ, (ਸ) ਏਆਈਆਰ 1957 ਮਧ-ਪ੍ਰਾ 38, ਏਆਈਆਰ 1958 ਸਾਰੇ 304 ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਤੋ ਬਨਾਮ ਗੁਰਦਾਸ, 1958-60 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 194 ਵਿੱਚ ਨਿਰੀਖਣ ਹਨ, ਕਿ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਜੋਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੱਥ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਯੰਤਰਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਮਤ ਮਾਲਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੰਪੱਤੀ ' ਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਸਾਧਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਪਰ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਮਾਲਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਧਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਲੈ ਲਓ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ। ਹੋਰ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ ' ਤੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦੇ, ਅਗਲਾ ਰਿਵਰਸਨਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2), ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਕੇਤ ਛੱਡਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ' ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋਣ ' ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਵਾਪਸੀ ਦਾ

ਅਧਿਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਅਜੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸੱਟ ਤੋਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ' ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਗੇਸਠ ਬਿਹਾਰੀ ਬਨਾਮ ਹਰੀਦਾਸ ਸਾਮੰਤਾ, (ਐਸ) ਏਆਈਆਰ 1957 ਕੈਲ 557 ਵਿੱਚ ਦਬਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 559 ' ਤੇ, ਪੀ. ਕੇ. ਸਰਕਾਰ ਜੇ. ਨੇ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪੀ. ਐਨ. ਮੁਕਰਜੀ ਜੇ. ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ:

"ਉਪ-ਸ. (1) ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ' ਤੇ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਮਤ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4, ਉਪ-ਸ. (1), ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਲਈ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; (ਬੀ) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਹਿੰਦੂਆਂ ' ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸੈਕਸ਼ਨ 4(1) ਅਤੇ 14(1) ਦਾ ਇੱਕਠੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਾਰੇ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਤਰੀਕ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ' ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਮਤ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕੀ ਵਜੋਂ ਰੱਖਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ' ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਰੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀ ਪਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ' ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ' ਤੇ ਕਿਸ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ ਸੀ।"

ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਮਾਊਂਟ ਲੁਕਾਈ ਬਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ, (ਐਸ) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1958 ਮਧ ਪ੍ਰਾ 160, ਰਾਮਚੰਦਰ ਬਨਾਮ ਸਖਾਰਾਮ ਵਿੱਚ ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ, ਏਆਈਆਰ 1958 ਬੋਮ 244 ਅਤੇ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਏਆਈਆਰ 1958 ਪੈਟ 581 ਵਿੱਚ। ਏਆਈਆਰ 1958 ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਹਨ। 304, ਪਰ ਜਦੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ' ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਉਲਟਾ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ

ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉੱਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਐਕਟ ਵਿਚ ਮਿਤਾਕਸ਼ਰਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਣ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿਚ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦਗਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ' ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ' ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ. ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਫਿਰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੇ ਵਾਰਸ ਲੱਭੇ ਜਾਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਮੁਦਈ ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਵਾਰਸ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ। ਮੌਜੂਦਾ ਸੂਟ. ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ' ਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਲਈ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੀ ਵਾਰਸ ਕੌਣ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ' ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਵਾਰਸ ਲੱਭੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ' ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਆਖਰੀ ਧਾਰਕ ਨੂੰ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੋਨੀਰਾਮ ਕੋਲੀਤਾ ਬਨਾਮ ਕੇਰੀ ਕੋਲਤਾਨੀ, 5 ਕੈਲ 776 (ਪੀਸੀ) ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ, ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪਰ ਇਹ ਕੇਵਲ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉਸਦੀ ਵਿਧਵਾ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਪਰ ਪਤੀ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਮਾ ਨੰਦ, ਆਖਰੀ ਪੁਰਸ਼-ਧਾਰਕ, ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਇਦਾਦ ਛੱਡੀ ਸੀ। ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਰਾਜੇ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਤਹਿਤ ਉਹ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ ਉਸ ਕੋਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ' ਤੇ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ, ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੇ

ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਦੇ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਗਈ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਲਈ ਐਕਟ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਵੇਚੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਨੂੰ ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਟਰੂਸਵਾਮੀ ਬਨਾਮ ਵੀਰਯਾ, ਏਆਈਆਰ 1959 ਐਸਸੀ 557, ਪੀ. 581, ਨਿਰਵਿਘਨ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਿੰਦੂ ਤੋਂ ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਰਾਜੇ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਦੀ ਸਾਰੀ ਵਿਰਾਸਤ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਐਕਟ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ। ਕਿ ਵਾਪਸੀ ਵਾਲੇ ਵਾਰਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਦੂਜੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਹਿਲੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਦੇ ਉਲਟ ਵਾਰਸ ਕੋਲ ਉਲਟੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜੇ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਦੂਰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਰਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਪਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਕੋਲ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸਾਰੀ ਵਿਰਾਸਤ ਉਸ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਨਾ ਕਿ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ, ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣੀ, ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ,

ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ ' ਤੇ ਵਿਰਾਸਤ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਹੈ।

ਏਆਈਆਰ 1959 ਐਸਸੀ 577 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜੇ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰਦੇਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਲਾਭ ਹੈ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਥਿਤੀ ਵੱਖਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਾ ਕੇਸ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਾ ਕੇਸ ਕੇਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਤਰਫੋਂ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1959 ਐਸ.ਸੀ. 577 ਦੇ ਕੇਸ ' ਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਗੋਦ ਅਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਕਬਜ਼ਾ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਕੋਲ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਅੱਗੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਮਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਵਾਲਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ' ਤੇ ਉਹ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਉਸਾਰੂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਤੋਹਫ਼ਾ ਅਵੈਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ, ਦਾਨੀ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਉਸਾਰੂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਮਨਜ਼ੂਰਸੁਦਾ ਹੋਣ ਲਈ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਆਧਾਰ ' ਤੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਿੰਦੂ ਕੋਲ ਸੀਮਤ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਉਸ ਕੋਲ ਰੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਰਘੂ ਨੰਦਨ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਸਭਾ ਅੰਬਾਲਾ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 111 ਆਫ 1955, ਡੀ/- 1-10-1959 (ਪੰਜ), ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਾਸੀ ਬਨਾਮ ਮਾਉਂਟ ਕਪੂਰੇ, ਏਆਈਆਰ 1958 ਪੰਜ 208 ਵਿੱਚ ਜੀ.ਡੀ. ਖੇਸਲਾ ਜੇ. ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਵੀ ਇਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਮਾਲਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਕੋਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਯੋਗ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਯੋਗ ਤੋਹਫ਼ੇ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਲਈ ਇਸ ਸਵਾਲ ' ਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ' ਤੇ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਬੋਝ ਪਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਤੋਹਫ਼ੇ ਸਮੇਤ, ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਪਰਦੇਦਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਰੇ 181 ਅਤੇ 185 ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁੱਲਾ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 510 ਵਿੱਚ, ਅਵੈਧ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 12ਵਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨ। ਇਹ ਪੈਰੇ ਪੜ੍ਹੋ—

"181. ਵਿਧਵਾ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ।--ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੀਮਤ ਵਾਰਸ ਕੋਲ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ:

(1) ਧਾਰਮਿਕ ਜਾਂ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਉਦੇਸ਼।

(2) ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੋੜ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਵੱਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।

"185. ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਪਰਿਵਰਤਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਲਗਾਵ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ। --

(1) ਕਿਸੇ ਵਿਧਵਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹੋਰ ਸੀਮਤ ਵਾਰਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਗਾਨਗੀ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਪਰਿਵਰਤਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਉਸ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਉਹ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜੋ ਪਰਦੇਸੀ ਲਈ ਜੀਵਨ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ।

(2) ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਕਲਪ 'ਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਖਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਚੋਣ ਅਭਿਆਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮੁਨਾਫੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ।

510. ਅਵੈਧ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।--ਸਾਧਾਰਨ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਗੋਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਗੋਦ ਅਵੈਧ ਹੈ, ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੁਦਰਤੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"

ਇਹ ਹੁਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਤੋਹਫ਼ਾ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਅਤੇ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਰਰੋਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਤੋਹਫ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਲਟਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਉਸ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਕੁਦਰਤੀ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਮਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਮਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ

ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਲਈ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਟਾਈਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਹੈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਸ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਲਟਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਮੁਅੱਤਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਦਾਨ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਵੈਧ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਪਰ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸੰਪਤੀ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਹਿੱਤ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦਾਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਟਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਉਲਟ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਅਵੈਧ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਬੰਧਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ 'ਤੇ ਵੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਉਣਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਤੈਅ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ਾ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੇ ਸੀਮਤ ਜੀਵਨ ਹਿੱਤ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੰਧਨ ਵਾਲਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤੋਹਫ਼ਾ ਜਾਂ ਤੋਹਫ਼ਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਵੈਧ ਹੈ ਅਜਿਹੇ ਕਥਨਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਰਤਨਕਰਤਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹਿੱਤ ਅਤੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਅਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਤੋਹਫ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ, ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਅਲਗ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਹ ਅੰਤਰ, ਤੋਹਫ਼ੇ ਸਮੇਤ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਉਲਟ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਏਆਈਆਰ 1959 ਐਸਸੀ 577 ਵਿਚ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ, ਸਥਿਤੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਜਾਂ ਅਵੈਧ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਮਾਂ ਲਈ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਬਜ਼ਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੋਹਫ਼ਾ ਅਵੈਧ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇਹ ਦਾਨੀ ਲਈ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸੇ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਾਰਥਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਕੋਲ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਦੁਲਟ, ਜੇ. - ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਅਤੇ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਉਠਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਧੀ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ, ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1956, ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਭੈਣ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਲੋੜ ਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਵੈਧ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਾਰਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬੇਅਰਥ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਾਰਸ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ, ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਤੀ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਦਰਜੇ ਦੇ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ। ਤੋਹਫ਼ਾ. ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਮੁਦਈ ਲਈ ਗੈਰ-ਜੱਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਧੀ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮੁਦਈ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਵਾਰਸ ਸੀ, ਇਹ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਕਾਰਨ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬੇਅਰਥ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਅੱਗੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਏਆਈਆਰ 1958 ਸਾਰੇ 304 ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: --

"ਕੀ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋਣ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ, ਆਖਰੀ ਹਿੰਦੂ ਪੁਰਸ਼ ਧਾਰਕ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂ (ਰਿਵਰਸਨਰ) ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਜਾਂ, ਜੇਕਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ? ਔਰਤ ਵਾਰਸ ਜਿਸ ਨੇ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਰੱਖੀ ਸੀ?"

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਦੀ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ AIR 1959 SC 577 ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦਣ ਵਾਲੇ ਤਬਾਦਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀਮਤ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਔਰਤ

ਮਾਲਕ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਔਰਤ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ "ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ, ਇਹ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਚੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਵਾਂਗਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਲਟਾਕਾਰ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਦੁਆਰਾ ਆਖਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਧਾਰਕ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਮੈਂਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫੈਸਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ AIR 1959 SC 577। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਧਾਰਕ ਦੀ ਮੌਤ 1920 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਵਸੀਅਤ ਨਾਲ ਪਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਵਿਧਵਾ ਦੁਆਰਾ ਗੋਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਵੈਧ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਝਾਅ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਵਿਧਵਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਬਜ਼ਾ ਵਿਧਵਾ ਵੱਲੋਂ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਧਵਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦਲੀਲ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲਿਆ। ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਅਵੈਧ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਗੋਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਵੈਧ ਸੀ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਵਿਧਵਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੰਭਾਲਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ ਇਮਾਮ ਜੇ.

"ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਅਵੈਧ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀਰੱਪਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਉਸਦੀ ਵਿਧਵਾ ਵੀਰਵਵਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਦੂਜਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸਿਰਫ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵੀਰਵਵਾ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਇਸ 'ਤੇ ਰਚਨਾਤਮਕ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਹੋਣਾ।

ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤਰਕ ਦੀ ਇਹ ਲਾਈਨ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਤੋਹਫ਼ਾ ਇੱਕੋ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਖੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਤੋਹਫ਼ਾ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਲਾਗੂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਕਿਵੇਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਗੋਦ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗੋਦ ਲਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਸੌਂਪਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਰਚਨਾਤਮਕ ਕਬਜ਼ਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਣ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਉਸਾਰੂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਔਰਤ ਮਾਲਕ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਮਾਲਕ ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਐਕਟ ਉਸ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਜਿਸ ਨੇ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਖਰੀਦਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਮੈਂਬਰ ਸੀ, ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ 1955 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 111 (ਪੰਜ) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੋਹਫ਼ਾ ਆਖਰੀ ਮਰਦ ਮਾਲਕ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੁਦਈ ਵਜੋਂ ਧੀ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਪਤੀ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਵਾਰਸ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਆਖਰਕਾਰ ਧੀ ਕਿਸੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸੰਪਤੀ ਲਈ ਸਫਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ਾ ਅਵੈਧ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਜੇ ਤੋਹਫ਼ਾ ਅਵੈਧ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੰਪਤੀ ਆਖਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਧਾਰਕ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜੇ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ। ਕੇਸ, ਪਰ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਜਦੋਂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਆਖਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਜਦੋਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਵਿਧਵਾ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪੜਾਅ

' ਤੇ ਕੁਝ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਜਮਾਂਦਰੂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਕਿ ਧੀ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ਾ ਅਵੈਧ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹਨਾਂ ਜਵਾਬਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਬਿਤ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਜਾ ਸਕਣ।

ਗੋਸਾਈਂ, ਜੇ.- ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵੀਰ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਦੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਹਾਂ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਭਾਵ, 1951 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 206, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ' ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖਰੇ ਬਣਾਏ। ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੋ ਵਿਕਰੀ ਸਨ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਰਾਜੇ। ਉਸ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇਪਣ ਉਸ ਦੇ ਉਲਟ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਲੋੜ ਦੇ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰੇ ਅਤੇ ਲੋੜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ਾ ਅਵੈਧ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ' ਤੇ ਉਸਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੁਣਾਇਆ। ਉਕਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਅਪੀਲ ' ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਵੀ ਉਠਾਈ ਗਈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਹੁਣ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਅਤੇ 16 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਵਾਰਸ, ਉਸਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬੇਅਰਥ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 15 ਅਤੇ 16 ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ' ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾਵਾਂ, ਇਸ ਲਈ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਮਾਲਕ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ' ਤੇ ਪੂਰਨ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਐਕਟ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਰਾਜੇ ਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ' ਤੇ ਉਕਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਪੂਰਨ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਅਤੇ 16 ਦਾ, ਇਸਲਈ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੰਪੱਤੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਲਈ, ਇਸ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਕਾਨੂੰਨ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ

ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਵਾਰਸ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਲੇਕਸ ਸਟੈਂਡ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲ ਦੀ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਭਾਵ, 1951 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 214(ਪੀ) ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਕਿਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ। ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ, ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਤੀ ਦਾ ਪੰਜਵੀਂ-ਡਿਗਰੀ ਦਾ ਜਮਾਂਦਰੂ, ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਮ ਸੂਟ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ਾ ਉਸ ਦੇ ਉਲਟਾ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਮੁਦਈ ਦੇ ਜੱਦੀ ਵਜੋਂ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਧੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਸ ਧੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜੋ ਮੁਦਈ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਵਾਰਸ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਪਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਵਰਸ਼ਨਰੀ ਬਾਡੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਅਸਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪੂਰਨ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 15 ਅਤੇ 16 ਦਾ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਕਸਟਮ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਾਰਸ ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਥਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਧੀ ਸਵੈ-ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਸਹੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਵਾਲ ਵਿਚਲਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਅਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੇ ਵਾਧੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਧੀ ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਅਜੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਦਈ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਆਇਆ ਸੀ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਫੇਰਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ।

AIR 1959 SC 577 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਲਈ ਪੁੱਤਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਤੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ (ਆਪਣੇ ਪਤੀ) ਲਈ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉਲਟਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਿਲਕੁਲ ਗੋਦ ਲੈਣਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੇਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਪੂਰਨ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬੇਅਰਥ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹੀ ਦਲੀਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਅੱਗੇ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਦੋ ਹੀ ਤਰੀਕੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਤੀ ਨੇ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਫਿਰ ਲਾਭ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਤੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਪੁੱਤਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਲਈ ਪੁੱਤਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਇਹ ਤੱਥ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਵਾ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਲਈ ਪੁੱਤਰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੋਦ ਲਏ ਗਏ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਲਈ ਗੋਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਅਧੂਰਾ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਲਈ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ, ਫਿਰ ਅਖੌਤੀ ਗੋਦ ਲਏ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਧਵਾ ਖੁਦ ਵੀ ਉਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਬਜ਼ਾ ਵਿਧਵਾ ਦਾ ਖੁਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਵਿਧਵਾ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਪੂਰਨ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਅਤੇ 16 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਇਸ ਲਈ, ਬੇਅਰਥ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇੱਕ ਦਾਨ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਈ ਸੀ। ਬੇਗਾਨਗੀ ਵਿਧਵਾ 'ਤੇ ਬੰਧਨਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਦਾਨ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ਾ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਬੰਧਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾਪਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ

ਕੇਸ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ਾ ਅਤੇ ਇਕੱਠਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਿਧਵਾ, ਜੇ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ, ਇਸ ਲਈ, ਕਬਜ਼ਾ ਨਾਲ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਵਿਧਵਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਪੂਰਨ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਅਤੇ 16 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਪਾਈ ਜਾਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹੀ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਹੱਕ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਜੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਉਸ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਵੇਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।